

ЗАДАЧА

отъ бай Станю Познавача

— Е бай Станю, ти сигурно презъ Великъ денъ не си билъ въ дома си, защото ние идвахме при тебе да се чукаме съ червено яйце, но не намѣрихме никого. Изглежда и други деца сж идзали у васъ, защото бѣха написали съ тебеширъ на вратата ти Ч. В. Христов!

— Ще извинявате, пжтековци! Тая година азъ решихъ семейно да прекарамъ между селските деца. Когато се върнахме, заварихме голѣма поща и нашитѣ читатели наистина се сѣтили да ни поздравятъ, кой както може. Особено много ни трогна една честитка отъ сирацитѣ на Хасковското сиропиталище „Св. Ив. Рилски“. Това бѣше една картичка, направена отъ рисуваеленъ листъ, съ нарисувинъ заякъ и червено яйце.

— А пакъ ние бай Станю като боядисахме яйцата си, на едно отъ тѣхъ написахме „Пжтека“. И знаешъ ли че то излѣзе най голѣмия „борецъ“. Съ него изпочупихъ точно шестнадесетъ яйца. Но моето по малко братче ме измами. Взело едно дървено яйце, чукаме се и го счупи. Поплакахъ си въ момента, но нали знаешъ, че все трѣбва единъ денъ да се счупи и излапа...

— Така е, а сега да оставимъ „борцитѣ“. И да ви разкажа какъ прекарахме на село. Това село отстои на толкова километра отъ столицата, колкото е необходимо да се пжтува по шест километра въ часть за цѣль денъ и съ автомобилъ толкова, колкото е необходимо, като се пжтува съ 30 к. м. въ часть. То се намира на юго-западъ, гледано отъ северо-западъ и юго-северъ

гледано отъ западо-истокъ. Кой ще каже къде се намира това село?

— Ти ни заблуждавашъ бай Станю! Едва ли нѣкой може да намѣри такова село.

— Добре, ще ви подскажа и името му. Началнитѣ букви произхождатъ отъ единъ плодъ, а крайнитѣ — отъ името на единъ френски градъ. За плодъ липсва само буквата а. И още нѣщо — това село е историческо, защото при него, нѣщо подобно на яйцата, сж се чукали две войски и едната, разбира се, чуждата, малко пострадала. Та като отидохме въ селото, слѣздохме въ една кжшурка до една рѣка. Върби, зеленина, кокошки, сополанчета, кучета — всичко това бѣше много интересно. Рано на Великденъ влѣздохме въ една черива, толкова малка, че може да се побере въ едно отъ кубетата на Ал. Невски. Но заради това тази старинна черква имаше една интересна кула. На кулата имаше часовникъ, който биеше на всѣки часъ и на четвъртинка, като истинска камбана. Ударитѣ на часоветѣ бѣха по тежки, дебели, а на четвъртинките по тънки.

Ето ви сега задачата. Пита се: колко пжти ще удари за времето, докато малката стрелка обиколи кръга на циферблата, като започне отъ първата минута следъ дванадесетъ часа?

Следъ като всѣки реши, нека се пренесе сега въ тази черквица, дето пѣе единъ много старъ свещеникъ, Богомолцитѣ селяни и селянки сж истински християни. Стоятъ смилено, молятъ се на Господа, защото знаятъ какво трѣбва да искатъ презъ лѣтото отъ него: изобилна жетва, да не пада градушка, да се родятъ много плодове, да бже живъ и здравъ дабитъка, птицитѣ, децата.

Върнахме се, деца, отъ село — истински щасливи. Въ куфарчето си донесохме еднъ кравай, много червени яйца и едно живо прасенце.

А вие, помжете се да решите задачата за да имате въ домашната си библиотека още една книжка отъ „Пжтека“.

ЗАДАЧИ

Отъ пжтековцитѣ за пжтековцитѣ

Кръстословъ

Водоравни думи:

2 — число, 4 — има го въ уморенитѣ хора и животни, 5 — по него ходимъ въ кжши, 7 — часть отъ лицето, 8 — разстение, 9 — мжжко име, 12 — часть отъ тѣлото, 13 — нѣщо мазно, 14 — годишно време, 17 — часть отъ тѣлото, 19 — градъ въ България, 20 — това което се мжчимъ да решимъ.

Отвески думи:

1 — малка рѣчица, 6 — женско име, 10 — мжжко име, 11 — намира се надъ насъ, 15 — българско пристанище на Дунава, 16 — дето расте житото, 18 — мѣсто обрасло съ дървета.

Име на градъ въ България съмъ; състои се отъ 4 срички. Първитѣ две означаватъ цвѣтъ, третата населено мѣсто, а последниятъ — звукъ, който издава врабчето.

Задава Йорданъ Илиевъ — Мездра.

Пойна птица съмъ. Прибавиме ли къмъ нея една сричка, ще стана името на нашъ поетъ.

Задава Вили Мариновъ — София.

Име на градъ въ България съмъ. Премахнете ли последната ми буква — ставамъ име на животно.

Задава Митко Милевъ — София.

Име на наша гара съмъ отъ 7 букви. При малко размѣстване на буквитѣ, получаватъ се думи, които означаватъ: продаватъ го художницитѣ, дирятъ го ламитѣ; нѣщо безъ което кавалерътъ не е официаленъ.

Задава М. П. Гуневъ — София.

Насѣкомо съмъ. Замените ли първата ми буква съ друга, мога да станъ животно, а и нѣщо, което освѣтлява морето.

Задава Тинко Петковъ — Варна.

Необходима храна съмъ. Раздѣлитѣ ли думата на две части ще стана: цвѣтъ и ковашки уредъ.

Задава Лазаръ Гинзбергъ — София.

Красива птица съмъ. Прочетете ли ме наопѣки, ставамъ пгленъ човѣкъ.

Борецъ за българската свобода съмъ. Първитѣ петъ букви означаватъ месецъ.

Задава Давидъ Варсано — София.

Гатанки:

Черна кѣделя, бѣла нишка.

Петъ сестри, една на друга въ очитѣ си бъркатъ.

Дванадесетъ кобили въ една торба зобъ ядѣтъ.

Задава Нанко Начевъ — гр. Червенъ-бръгъ.

Желѣзенъ уредъ съмъ. Замените ли първата ми буква съ М ставамъ мѣсто за преминаване, съ Г — човѣкъ, който посещава други хора, съ Т — когато държи речъ при чаша питие.

Задава Митко Бошнаковъ — София.

Отговори на гатанкитѣ: коноптъ, динята, пуякътъ, кантарътъ, пушекътъ, пѣтелътъ, торътъ.

Отговори на задавитѣ:

Прахъ — празъ — прагъ — правъ.

Крачка — врачка — квачка.

Р

а

„Медна Радка“ — Медна.

к

а

Рига — чига.

Видра-рѣ.

Владиката.

Човѣкътъ миналъ, като взелъ месото и го сложилъ предъ лѣва, а сѣно то предъ магарето.

Решение на бай Станювата задача:

I — 7 (+ 3 = 10)

II — 13 (— 3 = 10)

III — 5 (× 2 = 10)

IV — 20 (— 10 = 10)

45—40. Остатъкъ 5 яйца за беднитѣ деца.

Решили: Б. Д. Данайлова, Таника Оливеръ — София, Иванъ Желевъ Дерменджиевъ — Чирпанъ, Христо Г. Поповъ — Пловдивъ, Лазаръ Гинзбергъ, Александъръ Кожухаровъ — София и Д. Рашковъ отъ Шуменъ, който получава премията една книга.

Шеги и смѣшки

— Митко, можешъ ли да изядешъ два жълтъка отъ яйце и веднага да изсвиришъ?

— Какъ не мога! Дори следъ двата жълтъка мога да лапна и парче козунакъ. Следъ това не само ще свирия, но и ще играя.

— Какво искашъ да станешъ, Сашко, като порастнешъ?

— Кондукторъ по трамваитѣ.

— Защо?

— Ами по цѣль денъ ще се возя и ще си пѣя чантата съ пари.

— Леличко, хванахъ една бѣлха! Направи ми, моля те, отъ нея единъ слонъ.

— Глупчо, това е невъзможно!

— Може, може, лелко! Татко постоянно казва на мама, че прави отъ една бѣлха цѣль слонъ.

— Генчо, можешъ ли ми каза, кой човѣкъ не държи на думата си?

— Този, които заеква или хѣлца.

— Нали съмъ ти казалъ, Пепю, да не ядешъ, когато решаваешъ задачитѣ си?

— Защо да не ямъ! Ако мозъка ми нищо не смѣли, то поне стомаха ми.

— Ако твоя учителъ ти подари два заека и азъ единъ — пита инспекторътъ, — колко зайци ще имашъ?

— Четири, — отговори Боби.

— Какъ така, четири? Помисли си малко.

— Нѣма какво да размислямъ. Два отъ господинъ учителя — това сж два; още единъ отъ васъ, ставатъ три. И въ кжши имамъ още единъ, тогава всичко правятъ четири.

— Лелята пита Гога:

— Даде ли на сестричката полови ната отъ ябълката, която ти дадохъ?

— То се знае! И то най хубавото й дадохъ. Онуй, което най много струва.

— Че какво е това?

— Сърдцето съ семкитѣ. Ако посѣе тия семки, ще има ябълчево дърво съ много ябълки.

Пияницата

Домакинята нахранила единъ просекъ и му дала пари. Най-накрай го запитала:

— Ами нѣмашъ ли си домъ, въ който да ношувашъ?

— Имахъ, госпожо, ама сега нѣмамъ. Преди тринадесетъ години баща ми ме прати да му купя едно шише вино. По пжта го счупихъ и за да не ме набие, отъ тогава не съмъ се връщаль въ кжши.

— А къде спишъ?

— По кръчмитѣ. И тамъ съмъ сигуренъ като пия, че нѣма да счупя шишето.

— Махни се тогава, пиянико. Заслужава да си счупишъ нѣкъде и главата.

Какво виждате въ тази скрита картина?

Игри и забави

I

Играе се на открито, въ полето. Закопавате въ земята гредъ дълга 50 см. На нея закопавате една напрѣчна гредъ, дълга отъ 20 до 30 сантиметра. Тя се подпиратъ съ летва косо. По земята се набелезва квадратъ, така щото сръдината да бже точно подъ топката, която се спуска съ канатъ до земята. Канатътъ виси на кука, която е закрепена върху напрѣчната гредъ.

Направятъ се деветъ еднакви, добре закрѣглени кегли. Когато се намѣстятъ всички кегли, топката се захвърля съ единъ замахъ така, че да удари кеглитѣ отзадъ. Най-добъръ ударъ е този, който събори всички деветъ кегли. Играе се като другата игра съ кегли.

II

Сѣдате всички около масата. Всѣки се снабдява съ кжсъ хартия и моливъ. Сега всѣки написва въ горниятъ жгълъ нѣкоя дума и я предава на своя лѣви съседъ. Следъ това хартията се превива така, че написаната дума не се вижда и листа се предава пакъ на лѣвия съседъ. Сега всѣки написва по една дума въ лѣвия долненъ жгълъ и се предава хартията на съседа до него. Следъ това изново се написва дума въ дѣсния долненъ жгълъ, която да отговаря на думата въ долния лѣви жгълъ. По тоя начинъ, като се развие хартията, може да се по-

лучи нѣкоя смѣшна фраза.

III

Насядате всички около масата. Претворявате се и определяте единъ отъ васъ да бже водачъ на играта. Той взема хартия и отбелзва имената на всички играчи. Когато е готово, започватъ да броятъ между себе си. Първиятъ казва „единъ“, вториятъ „два“, третиятъ „три“ и така нататък. Оня, на когото се падне да каже „седемъ“, не трѣбва да изговори това число, а вмѣсто него трѣбва да каже „думъ“ и така се брой до сто. Когато се стигне до четиринадесетъ, пакъ се казва „думъ“ и така за всѣко число, което съдържа безъ остатъкъ седмица и кждето се явява само седмица. Напримѣръ: 27, 37, 28, 35, 49 и т. н. Щомъ каже тия числа, на мѣстото „думъ“ водачътъ записва чертичка.

Когато се дойде до 100, изброява се кой е направилъ най-много грѣшки и тогава той трѣбва да разправи нѣкоя хубава приказка.

